

MRF 2022.285

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 14. oktober 2022, j.nr. 22/09328

Afvist klage over afgørelse om ikke at gøre mere for at opspore ukendt støjkilde, da afgørelsen blev anset for truffet efter miljøbeskyttelseslovens § 85, uanset kommunen havde henvist til § 42. Afgørelse om aktindsigt i sagen kunne ikke påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, som heller ikke kunne behandle klagepunkter om kommunens sagsbehandling.

E klagede i oktober 2020 til Solrød Kommune over vibrationer i sin bolig. E kunne ikke udpege en specifik støjkilde, men oplevede, at støjen blev reduceret eller forsvandt, når et nærliggende vandværk ændrede i vandforsyningen. Kommunen foretog tilsyn i området og kontaktede vandværket og vurderede på den baggrund, at det var udelukket, at det var vandværkets vandrør, som udgjorde støjkilden. Den 25. maj 2022 meddelte kommunen derfor E, at da kommunen ikke havde kunnet identificere en konkret støjkilde, kunne kommunen ikke foretage sig mere i sagen. E anmodede i juni 2022 om aktindsigt i sagen, hvilket kommunen imødekom den 5. juli 2022 med henvisning til forvaltningslovens § 9. E klagede over kommunens afgørelse af 25. maj 2022 om ikke at foretage sig yderligere og afgørelsen af 5. juli 2022 om aktindsigt, idet E for så vidt angik sidstnævnte anførte, at kommunen ikke havde udleveret alle dokumenter. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) udtalte, at miljøbeskyttelseslovens § 42 ikke kan anvendes i situationer, hvor kilden til en forurening ikke er kendt. Nævnet

vurderede, at kommunens afgørelse om ikke at foretage sig yderligere var truffet som et led i kommunens tilsynsvirksomhed, ”idet den indeholder en konstatering af, at der ikke er ulovlige forhold på ejendommen”. Nævnet udtalte, at afgørelser om ikke at gøre mere for at opspore en kilde anses for truffet efter miljøbeskyttelseslovens § 85, og at sådanne afgørelser ifølge § 85, stk. 2, ikke kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Nævnet afviste på den baggrund E’s klage over afgørelsen af 25. maj 2022. For så vidt angik afgørelsen om aktindsigt, bemærkede nævnet, at efter miljøoplysningslovens § 4, stk. 6, og forvaltningslovens § 16, stk. 4, kan afgørelsen påklages særskilt til den myndighed, der er klageinstans i forhold til afgørelsen eller behandlingen i øvrigt af den sag, begæringen om aktindsigt vedrører. Nævnet afviste på den baggrund også E’s klage over aktindsigtsafgørelsen. Endelig bemærkede nævnet, at nævnet ikke har kompetence til at behandle klagepunkter om kommunens sagsbehandling, da dette henhører under kommunaltilsynet.

Kommentar: Afgørelsen er på linje med tidligere afgørelser, hvor nævnet har antaget, at miljøbeskyttelseslovens § 42 ikke kan anvendes i situationer, hvor forureningskilden ikke er kendt, og at en kommunes afgørelse om ikke at gøre mere for at opspore ukendt kilde derfor af nævnet anses for truffet efter miljøbeskyttelseslovens § 85, også selvom kommunen i afgørelsen har henvist til § 42. Se MAD 2010.525 Mkn samt Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelser af 14. januar 2022 (j.nr. 20/10030) og 26. januar 2022 (j.nr. 21/01767). Er kilden derimod kendt, har nævnet antaget, at kommunen frit kan vælge mellem § 42 og § 85, jf. MAD 2007.2178 Mkn, men anderledes MAD 2015.426 Nmk, der anså afvisning af klage over støjgener fra kunstgræsbane for truffet efter § 42. I den ovenstående sag havde nævnet tilsyneladende hørt kommunen om bestemmelsen i § 85, hvortil kommunen oplyste, at kommunen havde anvendt miljøbeskyttelseslovens § 42, da kommunen havde forsøgt at undersøge forholdet for at kunne påbyde støjildens ejer at nedbringe støjforureningen, men ikke havde kunnet identificere støjkilden. Det er tvivlsomt, om nævnet af egen drift kan vælge at anse en kommunes afgørelse for truffet efter en anden bestemmelse end den, kommunen angiver som hjemmelsgrundlag, for derefter at afvise klagen efter § 85, stk. 2. Da kommunen har kompetence til at træffe afgørelse efter § 42, må kommunens beslutning om ikke at indlede en sag efter denne bestemmelse, f.eks. fordi kommunen ikke har kunnet opspore kilden, anses for en afgørelse, der kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet efter hovedreglen i miljøbeskyttelseslovens § 91, jf. i samme retning FOB 2020-37 om vandløbslovens § 54. Hvis nævnet herefter mener, at miljøbeskyttelseslovens

§ 42 ikke er det korrekte hjemmelsgrundlag for afgørelsen, må nævnet ophæve kommunens afgørelse og gøre opmærksom på reglen i § 85. I øvrigt er det dog vanskeligt at forstå, hvorfor det forhold, at det ikke er lykkedes kommunen at opspore en forureningskilde, i sig selv indebærer, at forholdet er af underordnet betydning for miljøbeskyttelsen, så kommunen kan afvise at behandle sagen efter § 85. Endelig må det tilføjes, at det er forkert, når nævnet i ovenstående sag udtaler, at kommunens afgørelse indeholdt en konstatering af, at der ikke var ulovlige forhold på vandværkets ejendom. Miljøbeskyttelseslovens § 42 og § 85 retter sig ikke mod ulovlige forhold, men er middelbare regler om, at kommunen i visse tilfælde skal gribe ind over for lovlige forureningskilder. Er forureningskilden derimod ulovlig, skal myndigheden anvende håndhævelsesbestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens §§ 68 og 69.

Afvisning af klage over afgørelse om ikke at meddele påbud i sag om lavfrekvent støj fra en ukendt kilde i Solrød Kommune samt afgørelse om aktindsigt

22/09328

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter miljøbeskyttelseslovens § 85, stk. 2, jf. § 91, stk. 1,[1] og miljøoplysningslovens § 4, stk. 6,[2] forvaltningslovens § 16, stk. 4,[3] og offentlighedslovens § 37, stk. 1.[4]

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Solrød Kommunes afgørelse af 25. maj 2022 om ikke at meddele påbud i anledning af anmeldelse om lavfrekvent støj fra en ukendt kilde på [A1], 2680 Solrød Strand.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Solrød Kommunes afgørelse af 5. juli 2022 om aktindsigt i sag om lavfrekvent støj fra en ukendt kilde på [A1], 2680 Solrød Strand.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[5] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[6] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen efter miljøbeskyttelsesloven skal være anlagt inden 6 måneder, jf. miljøbeskyttelseslovens § 101, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelserne er den 30. august 2022 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af afgørelsernes adressat. Klager har den 26. september 2022 indsendt supplerende bemærkninger.

Klager har navnlig anført, at klager har boet på adressen siden 1978, og at der indtil den 2. juni 2020 ikke forekom støjgener. Klager formoder, at støjen kommer fra vandværkets vandrør, idet støjen har været fraværende, når [V1] har lukket for vandet. Videre har klager anført, at Solrød Kommune ikke på noget tidspunkt har haft måleudstyr med for at kunne identificere kilden.

Videre har klager anført, at klager har anmodet om aktindsigt i den pågældende sag ved Solrød Kommune, men at Solrød Kommune ikke har udleveret alle dokumenter.

Klager har derudover anført en række betragtninger om Solrød Kommunes sagsbehandling i forbindelse med klagers henvendelser om støj, herunder lang sagsbehandlingstid, overskridelse af tidsfrister, manglende oplysninger om indledning af en sag samt manglende vejledning.

2. Sagens oplysninger

Solrød Kommune har den 25. maj 2022 truffet afgørelse om ikke at foretage sig mere i anledning af klage over lavfrekvent støj fra en ukendt støjkilde på [A1], 2680 Solrød Strand. Kommunen har henvist til miljøbeskyttelseslovens § 42 som hjemmel for afgørelsen.

Det fremgår af sagens oplysninger, at Solrød Kommune første gang modtog en henvendelse fra klager den 14. oktober 2020 om, at klager oplevede vibrationer i sin bolig. Klager kunne ikke udpege en specifik støjkilde, men oplevede, at støjen blev reduceret eller forsvandt helt, når der var ændringer i vandforsyningen fra [V1].

Det fremgår videre, at Solrød Kommune har forsøgt at spore sig ind på eventuelle støjkilder ved at forhøre sig ad hos de relevante fagteams i teknik- og miljøafdelingen, ligesom kommunen har været på tilsyn i området. Kommunen har ligeledes kontaktet [V1] med henblik på at afklare, om vandværket har kendskab til evt. rørledninger, som kunne være kilden til støjen. Kommunen har på baggrund af oplysninger fra [V1] udelukket, at det er vandværkets vandværk, som er støjkilden.

Det fremgår af den påklagede afgørelse, at Solrød Kommune ikke har kunnet identificere en konkret støjkilde, og at kommunen derfor ikke kan foretage sig mere i sagen.

Solrød Kommune har i bemærkninger til klagen oplyst, at kommunen er bekendt med Miljø- og Fødevarerklagenævnets praksis om, at sager, hvor der ikke foretages mere for at opspore en støjkilde, anses for at være truffet efter miljøbeskyttelseslovens § 85. I denne sag har kommunen imidlertid anvendt miljøbeskyttelseslovens § 42 som hjemmel, da kommunen har forsøgt at undersøge forholdet for at kunne påbyde støjkildens ejer at nedbringe støjforureningen. Da det ikke har været muligt at identificere støjkilden, har det ikke været muligt at adressere et påbud.

Det fremgår derudover af sagens oplysninger, at klager den 24. juni 2022 har anmodet om aktindsigt i Solrød Kommunes sag om lavfrekvent støj på [A1], 2680 Solrød Strand. Kommunen har den 5. juli 2022 meddelt aktindsigt i sagen med henvisning til forvaltningslovens § 9.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

Ifølge miljøbeskyttelseslovens § 42 kan kommunen give påbud til en virksomhed, som giver anledning til væsentlig forurening. Bestemmelsen kan ikke anvendes i de situationer, hvor kilden ikke er kendt.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet vurderer, at afgørelsen er truffet som et led i kommunens tilsynsvirksomhed, idet den indeholder en konstatering af, at der ikke er ulovlige forhold på ejendommen.

Afgørelser om ikke at gøre mere for at opspore en kilde anses for truffet efter § 85 i miljøbeskyttelsesloven. Tilsynsmyndigheden kan efter denne bestemmelse undlade at behandle forholdet.

Ifølge § 85, stk. 2, kan sådanne afgørelser ikke påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Det fremgår desuden af miljøoplysningslovens § 4, stk. 6, at afgørelser om aktindsigt kan påklages særskilt til den myndighed, der er klageinstans i forhold til afgørelsen eller behandlingen i øvrigt af den sag, begæringen om aktindsigt vedrører. Tilsvarende følger af forvaltningslovens § 16, stk. 4, og offentlighedslovens § 37, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser på ovenstående baggrund at realitetsbehandle klagen over Solrød Kommunes afgørelse af 25. maj 2022 om ikke at foretage sig yderligere i anledning af klage over lavfrekvent støj.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser som følge heraf endvidere at realitetsbehandle klagen over aktindsigt i dokumenter og oplysninger, som indgår i den pågældende, jf. såvel miljøoplysningslovens § 4, stk. 6, forvaltningslovens § 16, stk. 4, og offentlighedslovens § 37, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker, at nævnet ikke har kompetence til at behandle klagepunktet om Solrød Kommunes sagsbehandling, da nævnet er klagemyndighed for administrative afgørelser, i det omfang det fastsættes i den øvrige lovgivning og ikke er klagemyndighed i forhold til kommunernes generelle sagsbehandling jf. § 1, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet. Nævnet afgør selv spørgsmål om nævnets kompetence, jf. § 1, stk. 3.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker, at en eventuel klage over kommunens sagsbehandling skal rettes til Ankestyrelsen, der fører tilsyn med kommunerne efter kommunestyrelsesloven.[7] Det er Ankestyrelsen selv, der beslutter, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Solrød Kommunes afgørelse af 25. maj 2022 om ikke at meddele påbud i anledning af anmeldelse om lavfrekvent støj fra en ukendt kilde på [A1], 2680 Solrød Strand.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Solrød Kommunes afgørelse af 5. juli 2022 om aktindsigt i sag om lavfrekvent støj fra en ukendt kilde på [A1], 2680 Solrød Strand.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 100 af 19. januar 2022 om miljøbeskyttelse med senere ændringer.

[2] Lovbekendtgørelse nr. 980 af 16. august 2017 om aktindsigt i miljøoplysninger.

[3] Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 af forvaltningsloven.

[4] Lovbekendtgørelse nr. 145 af 24. februar 2020 om offentlighed i forvaltningen.

[5] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet som ændret ved lov nr. 900 af 21. juni 2022 om ændring af museumsloven, lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet og forskellige andre love.

[6] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[7] Bekendtgørelse nr. 47 af 15. januar 2019 af lov om kommunernes styrelse med senere ændringer.

Sag:

22/09328

Dato:

14. oktober 2022.

Emner:

Miljøbeskyttelsesl...

Highlight:

 Vis/skjul highlight

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
[Tilgængelighedserklæring \(https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk\)](https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk)